

Full diocesà

27 d'abril del 2025

p5 —Celebrada la Jornada Sacerdotal del Dimarts Sant

p6 —Avui Jubileu dels adolescents i canonització de Carlo Acutis

Avui la Moreneta sortirà en processó

L'abadia de Montserrat es prepara per a celebrar la solemnitat de la Mare de Déu en l'any del Mil·lenari, festivitat que enguany s'escau avui, diumenge 27 d'abril, i que s'estendrà durant tot el cap de setmana.

Un dels fets destacats arribarà avui mateix amb la missa de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, que es durà a terme a les places de l'abadia. Per aquest motiu, la Mare de Déu serà portada en processó fins a l'altar que se situarà a la plaça de Santa Maria.

Serà el primer cop que la imatge surt del seu tron des del canvi de segle. Les dues últimes vegades daten del 1947, amb motiu de la seva entronització, i del 1997, quan es van celebrar cinquanta anys d'aquest fet.

La Moreneta sortirà en processó portada en un baiard de l'any 1916 restaurat per a l'ocasió. A més, un cop a la plaça, la Mare de Déu serà protegida amb el tàlem que ja es va utilitzar en 1947. Per a portar-la fins a la plaça, la imatge serà retirada del seu tron pel rector del santuari, P. Joan M. Mayol, que la lliurarà a l'abat de Montserrat, P. Manel Gasch.

En la missa hi participaran les corals vinculades a l'entorn montserratí: l'Escolania, la Schola Cantorum i la Capella de Música.

Un dels elements destacats serà la decoració floral, confeccionada per la Federació Catalana de Catifaires, que ornamentarà la plaça de Santa Maria.

«La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici»

Diumenge II de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstol

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

(5,12-16)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.

[117]

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins els peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

(1,9-11a.12-13.17-19)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure

el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

(20,19-31)

«Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats»

«Les seves ferides ens ha curat»

Andrey Castrillón, prev.

L'experiència pasqual neix d'una trobada amb Crist ressuscitat, que es fa present entre els seus deixebles per donar-los consol i pau i també per confirmar que no és un fantasma sinó que realment viu. Perquè tinguin aquesta certesa, els dona el seu Esperit, els infon la seva pau i els mostra les marques de la creu: el mateix crucificat és el ressuscitat.

Tomàs, però, no hi és, en aquesta trobada, i no en té prou amb el testimoni dels seus companys. Necessita una experiència més íntima, més tangible. Vol tocar. Aquesta actitud pot semblar un caprici, com el d'un nen enrabiat per no haver-hi estat present. Per què ha de creure només pel testimoni dels altres? En el fons, Tomàs desitja una atenció especial, una mostra d'afecte i tendresa. I Jesús, amb molta paciència, li concedeix aquest encontre.

Més que un signe d'incredulitat, l'actitud de Tomàs reflecteix el desig profund de tots nosaltres: entrar en la intimitat de Jesús, experimentar el seu amor guaridor de les nostres ferides, dubtes i pors. Mentre els altres han cregut en veure'l, Tomàs vol anar més enllà: vol tocar les ferides, acostar-se al dolor i al patiment per descobrir que tot això ha estat vençut per la resurrecció. Per això, és ell qui pronuncia l'expressió de fe més profunda del Nou Testament: «Senyor meu i Déu meu» (Jn 20, 28). Jesús ha tret de Tomàs la confessió més gran, fent-lo lliurar-se totalment. Així, la Pasqua ens convida a viure aquesta tendresa de Jesús ressuscitat, a creure sense haver-lo vist, a reconèixer-lo en l'Església, signe visible de la seva presència. Ens empeny a sortir de nosaltres mateixos per trobar els ferits del món i oferir-los la pau i la guarició que brollen del Senyor, les ferides del qual ens han curat.

La imatge

Els deixebles, tancats per por, reben la visita de Jesús ressuscitat. Ell els ofereix pau i mostra les seves ferides com a prova. Tomàs, absent en la primera aparició, dubta fins que toca les ferides de Jesús. La seva fe es torna a despertar.

La incredulitat de sant Tomàs (1601-33).
Eugenio Cajés

Agenda

Lit. hores: Setmana II

28 dilluns

Mare de Déu de Montserrat (litúrgicament traslladada)

—Sant Lluís M. Grignon de Montfort, prev.

Ac 1,12-14 / Salm 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-56

29 dimarts

—Santa Caterina de Siena, vg. Mr.

—Sant Robert, abat

1 Jo 1,5-2,2 / Salm 33 / Mt 11,25-30

30 dimecres

—Sant Jordi (litúrgicament traslladat)

—Sant Pius V, papa

—Sant Joan Benet Cottolengo, fund.

Ap 12,10-12a / Salm 33 / 1 Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8

1 dijous

—Sant Josep Obrer

Maig, consagrat a Maria, Mare del Bell Amor

Ac 5,27-33 / Salm 33 / Jo 3,31-36

2 divendres

—Sant Atanasi, bisbe i dr.

—Santa Zoe, mr.

Ac 5,34-42 / Salm 26 / Jo 6,1-15

3 dissabte

—Sts. Felip i Jaume el Menor, apòstols

1C 15,1-8 / Salm 18 / Jo 14,6-14

4 diumenge III de Pasqua / Cicle C

—Sant Silvà, bisbe i mr.

Ac 5,27b-32.40b-41 / Salm 29 / Ap 5,11-14 / Jo 21,1-19

Jornada de Catequistes: què demana avui l'Església als catequistes?

Empar Escalé, Delegació de Catequesi

El dissabte dia 22 de març la Delegació de Catequesi organitzà la jornada anual de formació, que enguany arribava a la vint-i-cinquena edició a Ripoll. La seu escollida fou l'escola dels Salesians. El lema fou «Ser catequista, fer catequesi: què demana l'Església als catequistes d'avui?». Hi van participar 90 catequistes, entre ells un grup de preveres i seminaristes, presidits pel nostre bisbe Romà.

La formació del matí tingué dos moments diferenciats. Primer, la ponència del Dr. Xavier Romero Galdeano, prevere, catequeta i delegat de Catequesi de Solsona, que va aprofundir en el lema de la jornada. Prèviament el delegat de Catequesi va exposar quina era la situació actual d'aquesta activitat a la nostra diòcesi quant a nombre de catequistes, infants i adolescents. En la ponència va presentar la conferència que va fer l'any 1985 durant l'Escola d'Estiu per a catequistes, a Tortosa, Antoni Deig, en aquell moment bisbe de Menorca. El títol de la conferència era «Què demana l'Església als catequistes» i va servir d'inspiració per a la preparació de la jornada. A partir d'aquí, Mn. Xavier tornà a definir què demana l'Església als catequistes a partir dels darrers documents del magisteri eclesial, recordant els trets essencials del catequista.

Cap al final de la ponència va convidar a fer un treball de grups per evidenciar quin és el «tap» de la catequesi (les dificultats i reptes), i es va copsar que els infants i ado-

lescents que venen a les nostres catequesis viuen en un ambient molt secularitzat, començant per les seves famílies, que no acaben d'acompanyar el procés, cosa que fa difícil un itinerari d'iniciació cristiana. Per tant, cal treballar el primer anunci, l'evangelització amb els pares abans de començar la catequesi amb els fills. «Però qui posa el cascavell al gat?» ens preguntava Mn. Xavier?

Els nous materials elaborats pel SIC proposen un primer any en aquest sentit, enfocat especialment als pares amb la metodologia Alpha.

Ara bé, cal una unió en aquesta proposta amb les paròquies veïnes i donar aquest nou enfocament a tota la catequesi que faci l'itinerari en què l'anunci missioner precedeixi l'anunci catequètic.

Després de la pausa va arribar el segon moment, en què tingué lloc la taula rodona amb la pregunta «Què demanen els catequistes a l'Església?». A la taula hi havia el bisbe Romà, Mn. Xavier Romero i Mn. Joan Antoni Castillo, delegat de Catequesi. Durant el curs es va demanar als catequistes que, de manera individual o en grup, responguessin a la pregunta anterior. Es van rebre 31 respostes, que corresponien a uns 60 catequistes. La dinàmica consistí a exposar, de manera resumida, la resposta a cada una de les preguntes i a donar la paraula als membres de la taula que responien les peticions dels catequistes. Acabat el treball del matí va arribar el moment del dinar.

A la tarda els assisents vam anar al monestir de Ripoll, on vam gaudir d'una visita guiada. La jornada es conclougué amb una celebració jubilar presidida pel bisbe i que s'inicià al bell pòrtic del monestir i que continuà amb la pregària de vespres.

Des de la Delegació agraïm l'acolliment dels catequistes de Ripoll i de la Núria Moret, de l'Escola Salesiana, de Mn. Josep Sala, rector de Ripoll, i de Mn. Félicien Mbonigaba, arxiprest del Ripollès. Gràcies a tots els qui hi van participar. Pròximament farem arribar els materials i les conclusions de la jornada.

A la missa crismal el bisbe de Vic recorda que «la missió és una qüestió d'amor»

Redacció

El dimarts de Setmana Santa tingué lloc, com cada any, la missa crismal i la Jornada Sacerdotal. Entre els preveres homenatjats només hi pogueren ser presents Mn. Josep Maria Mas i Busqué, que celebrava les bodes d'or, i Mn. Jean Hakolimana i Mn. Félicien Mbonigaba, que celebraven les d'argent.

El bisbe, en la seva homilia, destacà la importància de la missa crismal com un signe de comunió i d'identitat del presbiteri diocesà: «Constituïm l'únic presbiteri diocesà, format pels preveres i presidit pel bisbe.» En aquest marc, es referí a la renovació de les promeses sacerdotals com un acte de fidelitat renovada al servei del poble de Déu i tingué paraules de reconeixement per als preveres que celebraven les noces d'or i d'argent de la seva ordenació.

«Tots els batejats», afirmà, «participen de la unció de Crist i són cridats a la santedat i a la missió.» Aquesta crida universal la va exemplificar amb la figura de sant Miquel dels Sants, en el quart centenari de la seva mort. El prelat evocà el testimoni d'aquest sant nascut a Vic, anomenat «Serafí d'Ausona», destacant-ne el fervor, la caritat i el cor profundament enamorat de Jesús: «La seva cara s'enrogia en parlar de l'amor de Crist.» I afirmà amb força que «la clau de la missió eclesial i, en concret, sacerdotal, és un cor enamorat de Jesús».

Finalment, citant l'encíclica *Dilexit nos* del papa Francesc, Mons. Casanova subratllà que «la missió esdevé una qüestió d'amor» i que calen «missioners enamorats». «En temps d'incertesa», insistí, «cal tornar a l'essencial, deixar-se transformar per l'amor de Crist i assumir amb esperança i radicalitat la crida a ser testimonis vius de l'Evangeli.»

Carlo Acutis serà canonitzat avui durant el Jubileu dels Adolescents

Redacció

Avui diumenge 27 d'abril, en el marc del Jubileu dels Adolescents, el beat Carlo Acutis serà proclamat sant. El germà Thomas Freidel, OFM Conv., responsable del Museu del Tresor de la basílica de Sant Francesc d'Assís, destaca els trets essencials de la seva espiritualitat: «Ens va ensenyar que la vida es realitza ara i aquí, no sols en el més enllà.»

Una fe arrelada i viva

Per al germà Freidel, Carlo Acutis va entendre profundament què significa ser cristià. «D'una banda, va viure amb intensitat una espiritualitat tradicional centrada en Déu: la pregària, l'Eucaristia, la participació en la missa i el rés del rosari formaven part del seu dia a dia. De l'altra, va donar un testimoni viu, amb una atenció constant envers els pobres i els necessitosos.»

Aquest jove italià, que va morir de leucèmia fulminant a l'edat de quinze anys, considerava l'Eucaristia com la seva «autopista cap al cel». Malgrat la seva curta vida, les paraules que va deixar ressonen amb força. «Rebre Crist en l'Eucaristia és, per a ell, el camí directe cap a la plenitud, cap a la perfecció amb Déu», explica el frare franciscà. «Per això, seguir aquest camí ens garanteix una vida plena, ja des d'ara.»

Una espiritualitat del present

En Carlo Acutis queda molt clara la convicció que la plenitud i la vida nova no són solament promeses per a després de la mort, sinó realitats que ja es poden viure actualment. «La nostra fe no és un simple consol per a temps millors que vindran després. I ell n'és un exemple claríssim. Sabia que viure en relació amb Déu ens realitza plenament, ens omple d'alegria, esperança i confiança.»

El vincle amb Crist a través de l'Eucaristia era, per a ell, un camí segur per a assolir aquesta plenitud. Fins i tot la metàfora moderna de l'«autopista» reflecteix molt bé la seva manera de viure la fe.

Un jove proper i estimat

Malgrat la seva profunda vida interior, Carlo Acutis no era pas un jove tancat ni solitari. Al contrari: qui el va conèixer assegura que era un noi completament normal, ben integrat, amb molts amics. Jugava a futbol tant a Assís com a l'escola de Milà, i era estimat per tothom, també pels companys no creients.

«Això és el que tothom destaca d'ell», conclou el germà Freidel. «Carlo va arribar al cor de molts simplement per la seva manera de ser. No predicava amb paraules, sinó amb la seva pròpia vida.»

El president Salvador Illa visita per primera vegada Càritas Catalunya

Dilluns passat, dia 14 d'abril, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat va tenir lloc una visita institucional històrica des de la fundació de Càritas Catalunya l'any 1992: la del president de la Generalitat de Catalunya, Salvador Illa. A l'arribada del president, fou rebut pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona; per Mons. Xabier Gómez, bisbe de la diòcesi de Sant Feliu, i per Salvador Busquets, president de Càritas Catalunya.

Després de signar en el llibre d'honor, Illa presidí una sessió de treball informal amb la participació de trenta-dos membres dels equips directius de les deu Càritas diocesanes amb seu a Catalunya.

Salvador Busquets fou l'encarregat de fer la primera intervenció, contextualitzant la situació de vulnerabilitat que viuen moltes persones al nostre país. Durant la seva exposició, mostrà una fotografia clara: la recuperació econòmica no arribava a tothom. La riquesa neta de les llars amb menys

recursos encara no s'havia recuperat des de la gran recessió, mentre que les llars amb més ingressos ja ho havien fet plenament.

D'altra banda, advertí que les transferències provinents de la Unió Europea a l'Estat espanyol no anaven dirigides al 20% de la població amb menys recursos. Aquest fet, sumat a altres factors, provocava que 1,4 milions de persones es trobessin en situació d'exclusió social a Catalunya.

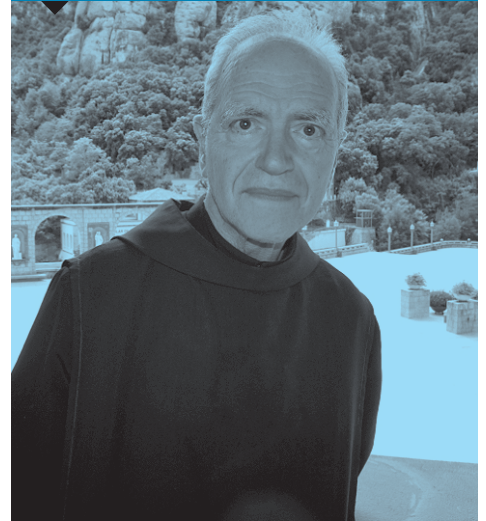
Tot seguit, el president Illa saludà els presents i oferí algunes reflexions sobre els temes exposats pel president de Càritas Catalunya i per altres membres dels equips directius.

A continuació tingué lloc un diàleg ric i profitós entre tots els participants, del qual sorgiren qüestions cabdals, com l'exclusió residencial, el desplegament de la renda garantida de ciutadania i de l'ingrés mínim vital, les dificultats per a empadronar-se en determinats municipis catalans o l'aplicació del nou Reglament d'Estrangeria.

El llibre

Emmalaltir amb Déu com a bastó

Ramon Ribera-Mariné

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

132 pp.

13,30 euros

Emmalaltir amb Déu com a bastó és un llibre nascut d'una experiència de vida. Des de fa quinze anys a l'autor se li diagnosticà Parkinson.

Dotze anys després sofrí un greu accident de muntanya que el dugué al límit de la mort, amb la qual lluità durant setmanes.

Diu que entrà a l'hospital en helicòpter i en sortí en cadira de rodes, i li restà un bon grau d'invalidesa i dependència.

L'assaig vol explicar en primera persona com, en la malaltia i la dependència, la seva fe raonada li ha estat una ajuda.

De Pasqua a Pasqua

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'any litúrgic que celebrem els cristians té un centre: la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist. Podem dir, doncs, que els cristians tenim aquest ritme anual: de Pasqua a Pasqua. A més hi ha una altra realitat a tenir en compte: de diumenge a diumenge celebrem la pasqua setmanal, el dia primer de la setmana, quan Jesús ressuscità del sepulcre. Tanmateix, no podem oblidar un altre aspecte: els creients tenim la gran esperança del «vuitè dia», quan entrarem en la plenitud de la salvació, la Pasqua eterna. Per això, no podem oblidar que som el poble que viu de Pasqua a Pasqua. Sense aquesta perspectiva la nostra identitat s'esvaeix i queda diluïda en un horitzó esquifit i tancat de desesperança.

La comunió eclesial i la sinodalitat solament es poden fonamentar en l'Eucaristia

Els cristians som el poble del diumenge, perquè celebrem el *dies Domini* i vivim de l'Eucaristia, ja que sabem que sense el diumenge —i en aquest, la celebració de la missa— no som res. Diumenge rere diumenge els creients som convocats en un lloc concret, la nostra parròquia o comunitat de referència, per a fer una aturada en el nostre pelegrinatge i renovar la nostra esperança que per la fe nia en el nostre cor. La missa dominical ens fa tastar les primícies de la Pasqua eterna.

Necessitem vitalment la missa dominical, presidida per l'«apòstol» —del grup dels qui van rebre l'encàrrec: *Feu això, que és el meu memorial* (Lc 22,19)—, per a fer experiència del que som: el Cos de Crist. L'aliment eucarístic ens fa ser més i més el Cos de Crist. La comunió eclesial té la seva font en l'Eucaristia. La sinodalitat tan ponderada solament es pot fonamentar en la celebració eucarística.

Aquesta és la veritable assemblea cristiana, de la qual brolla la comunió i la participació que ens duen a la missió. Congregats en el mateix Cos de Crist som enviats a tot el món com a testimonis d'esperança.

La Pasqua celebrada anualment, setmanalment i albirada en el «vuitè dia», amb la certesa que dona la fe en Crist, ens fa homes i dones d'esperança. En un present convuls i ple d'incerteses, els cristians posem la mirada en Crist, en qui som esperança per al nostre món, perquè ell ha entrat en la nostra història, ha donat la vida per nosaltres i ha ressuscitat d'entre els morts. En Jesús reneix l'esperança joiosa en el cor dels qui es deixen trobar per ell, perquè camina amb nosaltres, unint en la seva persona el primer dia de la creació i el darrer dia de la plenitud. En la seva Pasqua nasqué el món nou que ningú ni res no podrà mai aturar.

